

WSOY

Danielle

Steel

Iso
tyttö

Danielle

Steel

Iso tyttö

Suomentanut
PIRJO RUTI

Werner Söderström Osakeyhtiö
Helsinki

Englanninkielinen alkuteos
Big Girl

© Danielle Steel 2010
Suomenkielinen laitos © Pirjo Ruti ja WSOY 2013

ISBN 978-951-0-40272-6

Painettu EU:ssa

Kuten aina, aivan ihanille lapsilleni Trevorille, Toddille, Beatielle, Nickille, Samille, Victorialle, Vanessalle, Maxxille ja Zaralle, joiden puoleen voin aina kääntyä ja joilta saan suunnattomasti iloa, huolenpitoa, rakkautta, tukea, ystävyyttä ja yksinkertaisesti vanhaa kunnon verratonta yhdessäoloa. Me olemme toistemme tukena niin hyvinä kuin huonoina hetkinä. Kiitos, että olette niin *suunnaton* siunaus elämässäni.

Kaikella rakkaudella
Äiti/d.s.

1

Jim Dawson oli ollut koko elämänsä ajan komea. Hän oli aina ollut ikäisekseen pitkä, ruumiinrakenteeltaan sopusuhtainen, ja varttuessaan hänestä tuli poikkeuksellisen atleettinen. Hän oli ainoa lapsi ja vanhempiensa maailman keskipiste. Molemmat vanhemmat olivat hänen syntyessään olleet nelissäkymmenissä, ja hänen syntymänsä oli ollut yllättävä taivaanlahja vuosien lapsensaantirytysten jälkeen. He olivat jo luopuneet toivosta, ja sitten heidän elämäänsä olikin ilmestynyt täydellinen poikavauva. Äiti katseli häntä palvovasti pitäessään häntä sylissänsä. Isästä oli mahtavaa pelata pallopelejä hänen kanssaan. Hän oli baseballissa nappulaliigajoukkueensa tähti, ja kun hän tuli vanhemmaksi, tyttöt olivat koulussa läöpällään häneen. Hänellä oli tumma tukka, ruskeat samettisilmät ja selvästi erottuva leukavako niin kuin filmitähdellä. Hän oli collegessa jalkapallojoukkueen kapteeni, eikä kenellekään ollut yllätys, että hän seurusteli vuosijuhlakuningattaren kanssa, joka oli sievä, ensimmäisenä korkeakouluvuonnaan perheensä kanssa Atlantasta Etelä-Kaliforniaan muuttanut tyttö. Tyttö oli pieni ja siro, hänellä oli yhtä tummat silmät ja hiukset kuin Jimillä, ja hänen hipiänsä oli kuin Lumikilla. Hän oli herttainen ja lempeä-ääninen ja ihaili Jimiä suunnattomasti. He kihlautuivat valmistujaispäivänsä iltana ja menivät naimisiin saman vuoden jouluna.

Jim oli siihen aikaan töissä mainostoimistossa, ja Christine käytti valmistumisen jälkeiset kuusi kuukautta häävalmisteluihin. Hän oli suorittanut alemman korkeakoulututkinnon, mutta hänen ainoa todellinen päämääränsä neljän korkeakouluvo-

den aikana oli ollut aviomiehen löytäminen ja naimisiinmeno. He olivat häikäisevä pari virheettömän upeine, aitoamerikkalaisine ulkonäköineen. He täydensivät loistavasti toisiaan ja toivat kaikkien mieleen aikakauslehden kansikuvaparin.

Christine olisi halunnut tehdä naimisiinmenon jälkeen mallintöitä, mutta Jim ei ottanut sitä kuuleviin korviinsa. Hänellä oli hyvä työpaikka ja hän ansaitsi hyvin, ei hän halunnut vaimonsa käyvän töissä. Mitä ihmisetkin olisivat ajatelleet, jos Christine olisi mennyt töihin? Että Jim ei pystynyt elättämään häntä? Jim halusi, että Christine oli joka ilta kotona odottamassa häntä, ja Christine oli. Tutut sanoivat, että he olivat upein pari, jonka he olivat koskaan nähneet.

Koskaan ei ollut epäilystäkään siitä, kuka perheessä päätti kaapin paikan. Jim määräsi kodin pelisäännöt, ja se sopi Christinelle. Hänen oma äitinsä oli kuollut, kun hän oli ollut hyvin pieni. Jimin äiti, jota Christine kutsui äiti Dawsoniksi, ylsi taukoamatta poikaansa. Ja Christine ihaili auliisti miestänsä, aivan kuten tämän vanhemmat olivat tehneet. Jim toi kunnan elannon pöytään ja oli rakastava aviomies, täydellinen atleetti, hauska seuramies ja eteni tasaisesti urallaan mainostoimistossa. Hän oli ystävällinen ja hurmaava niin kauan kuin ihmiset ihailivat ja olivat arvostelematta häntä. Ja useimmilla ei ollut mitään syytä arvostella. Jim oli mukava, helposti ystävystyvä nuorimies, joka oli kohottanut vaimonsa jalustalle ja piti hänestä hyvää huolta. Hän odotti vaimoltaan ainoastaan sitä, että tämä ihaili ja palvoi häntä, antoi hänen määrätä kaikesta ja teki mitä hän sanoi. Christinen isä oli ajatellut samalla tavoin, joten Christinen kasvatus oli omiaan Jimin kaltaisen miehen omistautuvalle vaimolle. Heidän elämänsä oli juuri sellaista kuin Christine oli toivonut, ja enemmänkin. Jimin kanssa eläessä ei tullut vastaan epämiellyttäviä yllätyksiä, pettymyksiä eikä outoa käytöstä. Jim suojeli häntä, piti hänestä huolta ja tarjosi hullepean elannon. Suhde toimi molempien kannalta täydellisesti.

Kumpikin tiesi roolinsa ja toimi sen mukaisesti. Jim oli palvonnan kohde ja Christine palvoja.

Heillä ei ollut kiirettä hankkia lapsia parin ensimmäisen vuoden aikana, ja he olisivat saattaneet odottaa pidempäänkin, jos ihmiset eivät olisi alkaneet kysellä, miksi heillä ei ollut lapsia. Jim koki sen arvosteluksi tai vihjailuksi, että he eivät ehkä kykenisi saamaan lapsia, vaikka he molemmat nauttivat vapaudesta vailla lapsia sitomassa heitä aloilleen. He tekivät hauskoja lomamatkoja, Jim vei Christinen usein viikonloppumatkoille ja keran tai kaksi viikossa ulos syömään, vaikka Christine oli hyvä ruuanlaittaja ja oli oppinut tekemään Jimin lempiruokia. Kumpikaan ei kärsinyt siitä, ettei heillä ollut lapsia, vaikka he olivatkin yhtä mieltä, että haluaisivat niitä joskus myöhemmin. Mutta viiden avioliittovuoden jälkeen Jimin vanhemmatkin alkoivat huolestua, että Jimillä ja Christinellä saattaisi olla samanlaisia vaikeuksia, jotka olivat viivästyttäneet heidän omaa perheenperustamistaan lähes kahdenkymmenen vuoden ajan. Jim vakuutti, ettei heillä ollut mitään ongelmia, he vain pitivät hauskaa eikä heillä ollut kiire hankkia lapsia. He olivat kaksikymmentäseitsemänvuotiaita ja nauttivat vapaudesta ja huolettomasta elämästä.

Mutta jatkuvat utelut kävivät lopulta Jimin hermoille, ja hän sanoi Christinelle, että oli aika hankkia perheenisäystä. Kuten aina, Christine oli samaa mieltä. Mitä tahansa Jim piti parhaana, se oli sitä Christinestäkin. Christine tuli heti raskaaksi. Se kävi odotettua nopeammin ja helpommin, sillä he olivat olettaneet, että siihen voisi mennä puoli vuotta tai vuosi. Ja anopin peloista huolimatta Christinen raskaus oli helppo.

Kun supistukset alkoivat, Jim vei hänet sairaalaan. Hän päätti jäädä synnytyssalin ulkopuolelle, mikä oli Christinestäkin oikea ratkaisu. Hän ei halunnut Jimin tekevän mitään, mikä saisi tämän olon vaivaantuneeksi. Jim toivoi poikaa, ja se oli myös Christinen hartain toive, koska hän halusi miellyttää miestänsä. Kummankaan mielessä ei edes käynyt, että vauva saattaisi olla

tyttö, ja he olivat päättäneet luottavaisesti olla selvittämättä vauvan sukupuolta. Mieskuntoinen mies kun oli, Jim oletti esikoisensa olevan poika, ja Christine oli sisustanut vauvan huoneen siniseksi. Kumpikin oli täysin varma, että lapsi oli poika.

Vauva oli perätilassa ja syntyi keisarileikkauksella, joten Christine ei ollut vielä herännyt nukutuksesta, kun Jim kuuli uutisen. Ja nähdessään lapsen, jota hoitaja vauvalan ikkunasta näytti, hän ajatteli hetken jos toisenkin, että se oli vaihdokki. Sen pulleaposisissa, täysin pyöreissä kasvoissa ei ollut mitään yhdennäköisyyttä sen enempää häneen kuin Christineenkään, ja sen päätä ympäröi sädekehän tavoin oljenvaalea tukka. Ja kasvonpiirteitä ja väritystäkin suurempi järkytys oli, että se oli tyttö. Se ei ollut sellainen vauva, jota he olivat odottaneet, ja kun se tuijotti Jimiä vauvalan ikkunasta, Jim ei voinut olla ajattelematta, että pienokainen muistutti Englannin kuningatar Viktoriia vanhana. Hän sanoi sen ääneen yhdelle hoitajista, ja nainen mulkaisi häntä ja ilmoitti, että hänen tyttärensä oli kaunis. Vastasyntyneiden irvistyksiin tottumaton Jim oli eri mieltä. Tyttö ei muistuttanut tippaakaan häntä tai Christineä vaan näytti aivan jonkun toisen lapselta, ja Jim uhkui pettymystä istuessaan synkkänä odotmassa pääsyä Christinen luo. Christine tiesi heti Jimin ilmeen nähdessään, että vauva oli tyttö ja että hän oli epäonnistunut miehensä silmissä.

»Onko se tyttö?» Christine kuiskasi yhä nukutuksesta tokkurassa, ja Jim nyökkäsi sanattomana. Kuinka hän kertoisi ystävilleen, että hänen poikansa olikin osoittautunut tytöksi? Se oli kova kolaus hänen itsetunnolleen ja imagolleen, se oli jotain, mitä hän ei pystynyt kontrolloimaan, ja se ei sopinut hänen kuvioihinsa. Jim halusi määrätä kaikesta, ja Christine suostui aina tanssimaan hänen pillinsä mukaan.

»On, se on tyttö», Jim sai viimein sanottua samalla kun Christinen silmäkulmasta puristui kyynel. »Hän on ihan kuningatar Viktorian näköinen.» Ja sitten hän pikkuisen kiusoit-

teli Christineä. »En tiedä, kuka on isä, mutta työllä näkyy olevan siniset silmät ja vaalea tukka.» Kummankaan suvussa ei ollut vaaleatukkaisia Jimin omaa isoäitiä lukuun ottamatta, mutta yhteys oli Jimistä vähän kaukaa haettu. Hän ei kuitenkaan epäillyt Christineä. Lapsi oli ilmeisesti saanut heidän geeniperimässään sukupolvien ajan piilossa olleita piirteitä, mutta se ei toden totta näyttänyt heidän lapseltaan. Hoitajat olivat sanoneet kerta toisensa jälkeen, että vauva oli oikein suloinen, mutta Jim ei ollut vakuuttunut. Lapsi tuotiin Christinel-le vasta monen tunnin kuluttua, ja hän katsoi sitä ihmeissään, kun kosketti sen pikku käsiä. Vauva oli kääritty tiukasti vaaleanpunaiseen huopaan. Christine oli juuri saanut pistoksen maidon tulon estämiseksi, sillä hän oli päättänyt olla imettämättä. Jim ei halunnut hänen imettävän, eikä Christinellä ollut itsel- länkään halua siihen. Hän halusi saada vartalonsa entiselleen mahdollisimman nopeasti, koska hänen siro, hoikka olemuk- sensa oli aina miellyttänyt Jimiä, eikä Jim ollut pitänyt häntä viehättävänä raskausaikana. Hän oli huolehtinut odotusaikana tarkasti painostaan. Jimin tavoin hänen oli vaikea uskoa, että tämä pulleaposkinen vauva jolla oli oljenvaalea tukka oli hei- dän. Sillä oli pitkät, suorat ja vanterat jalat kuten Jimillä, mutta se ei muistuttanut piirteiltään edes etäisesti kumpaakaan heis- tä. Äiti Dawson oli vauvan nähtyään heti samaa mieltä Jimin kanssa siitä, että lapsi muistutti Jimin isänpuoleista isoäitiä, ja sanoi toivovansa, että tyttö ei olisi vanhempana isomummonsä näköinen. Hän oli ollut koko elämänsä pyöreä, raskastekoinen nainen, joka oli tunnettu paremmin ruuanlaitto- ja ompelutai- doistaan kuin ulkonäöstään.

Syntymää seuraavana päivänä järkytys siitä, että lapsi oli tyttö, oli vähän laantunut, vaikka Jimin ystävät mainostoimistossa oli- vat kiusoitelleet, että Jimin olisi yritettävä uudestaan poikaa. Christine pelkäsi, että Jim olisi hänelle vihainen, mutta tämä va- kuutti hyvin kultaisesti olevansa iloinen, että Christine ja vauva

olivat terveitä, ja sanoi, että he katsoisivat valoisia puolia. Tapa, jolla hän sen sanoi, sai Christinen tuntemaan, että hän oli yltänyt vain toiseksi parhaaseen tulokseen, ja äiti Dawson pönkitti näkemystä. Ei ollut salaisuus, että Jim oli toivonut tyttären sijaan poikaa melkein kuin miehuutensa vahvistukseksi, osoitukseksi kyvystään siittää poika. Koska kummankaan päähän ei ollut koskaan pälkähtänyt, että he saattaisivat saada tytön, heillä ei ollut valmiina yhtään tytön nimeä Christinen sylissä makaavalle pulloposkiselle, vaaleatukkaiselle vauvalle.

Jim oli sanonut leikillään, että vauva muistutti kuningatar Viktoriiaa, mutta sekä Jim että Christine tunnustivat pitävänsä nimestä, ja Jim meni askeleen pidemmälle ja ehdotti toiseksi nimeksi Reginaa. Victoria Regina Dawson, kuningatar Viktorian mukaan: Victoria, kuningatar. Tytärtä katsoessa nimi tuntui oudon sopivalta, ja Christine suostui ehdotukseen. Hän halusi miehensä olevan tyytyväinen edes nimivalintaan, jos ei lapsen sukupuoleen ollutkaan. Hänestä tuntui yhä kuin hän olisi tuottanut miehelleen pettymyksen synnyttämällä tytön. Mutta Jim näytti antaneen hänelle anteeksi siihen mennessä, kun he viisi päivää myöhemmin lähtivät sairaalasta.

Victoria oli helppo, tyytyväinen vauva, kiltti ja vähään tyytyvä. Hän oppi kävelemään ja puhumaan aikaisin, ja ihmiset saivat aina, miten suloinen pikkutyttö hän oli. Hän pysyi hyvin vaaleana, ja syntymähetken vaaleat haituvat muuttuivat vaaleaksi kiharapilveksi. Hänellä oli suuret siniset silmät, oljenvaaleat hiukset ja niihin sointuva kermanvalkoinen iho. Jotkut sanoivat hänen näyttävän hyvin englantilaiselta, mihin Jim aina vastasi, että tyttö olikin saanut nimensä kuningatar Viktorian mukaan jota muistutti, ja nauroi sitten makeasti päälle. Siitä tuli hänen vauvaan liittyvä lempivitsinsä, jota hän enemmän kuin mieluusti kertoili Christinen hihittäessä kainosti vieressä. Christine rakasti tyttärtään, mutta aviomies oli aina ollut hänen elämänsä rakkaus, eikä lapsen syntymä ollut muuttanut sitä. Toisin kuin joil-

lain naisilla, joiden huomio keskittyi täysin lapsiin, Christinen elämässä ensimmäisellä sijalla oli aviomies, ja lapsi tuli sen jälkeen. Christine oli täydellinen kumppani siinä määrin narsistiselle ihmiselle kuin Jim. Hän näki vain Jimin. Ja vaikka Jim yhä halusi saada pojan egonsa täydentäjäksi ja pallonheittokaveriksi, heillä ei ollut kiirettä saada toista lasta. Victoria oli asettunut vaittomasti heidän elämäänsä ja oli hyvin vähän häiriöksi, ja he molemmat pelkäsivät, että kahta lasta, varsinkin lähekkäin syntynyttä, olisi vaikea pitää aisoissa, joten he tyytyivät toistaiseksi vain Victoriaan. Äiti Dawson hieroi suolaa Jimin haavoihin säälittelemällä, etteivät he olleet saaneet poikaa, koska silloin heidän ei tarvitsisi harkita toista lasta, ainoat lapsethan olivat aina muita älykkäämpiä. Hänen poikansa oli luonnollisesti ainoa lapsi.

Isommaksi tullessaan Victoria osoittautui äärimmäisen älykkääksi. Hän oli puhelias ja rakastettava ja kävi kolmivuotiaana lähes aikuismaisia keskusteluja vanhempiensa kanssa. Hän puhui huvittavia juttuja ja oli valpas ja kiinnostunut kaikesta ympärillään olevasta. Christine opetti hänet lukemaan, kun hän oli neljävuotias. Ja kun hän oli viiden vanha, isä kertoi, että hän oli saanut nimensä kuningattaren mukaan. Victoria hymyili ilahtuneesti aina, kun isä sanoi niin. Hän tiesi, miltä kuningattaret näyttivät. Kaikissa hänen lukemissaan saduissa he olivat kauniita ja heillä oli nätit puvut. Ja joskus heillä oli jopa taikavoimia. Victoria tiesi saaneensa nimensä kuningatar Viktorian mukaan, mutta hänellä ei ollut aavistustakaan, miltä tämä näytti. Isä sanoi aina, että hän oli saanut nimensä sen kuningattaren mukaan siksi, että muistutti tätä ulkonäöltään. Hän tiesi, että oli ilmeisesti samannäköinen kuin isän mummo, mutta hän ei ollut nähnyt koskaan isomummonkaan kuvaa, ja häntä askarrutti, oliko tämäkin ollut kuningatar.

Victoria oli kuusivuotiaana yhä pyöreä ja pulleapospinen. Hänellä oli vantterat pikku jalat, ja hänelle sanottiin usein, että hän oli iso ikäisekseen. Hän oli silloin ensimmäisellä luokalla ja oli pidempi kuin monet muut lapset. Ja hän myös painoi enemmän

kuin jotkut heistä. Ihmiset sanoivat häntä »isoksi tytöksi», minkä hän otti aina kohteliaisuutena. Ensimmäisellä luokalla ollessaan hän katseli eräänä päivänä äitinsä kanssa kirjaa ja näki kuningattaren, jonka mukaan oli saanut nimensä. Kuningattaren nimi oli kirjoitettu selvästi kuvan alle. Victoria Regina, aivan kuten Victorian oma nimi.

Kuningattarella oli sylissään mopsi, joka muistutti ällistyttävän paljon majesteettia itseään, ja kuva oli otettu kuningattaren elämän loppupuolella. Victoria istui kauan sanaakaan sanomatta ja tuijotti sivua.

»Tuoko se on?» hän kysyi viimein äidiltään ja kohotti valtavan suuret siniset silmänsä tämän kasvoihin. Christine nyökkäsi hymyillen. Kysehän oli loppujen lopuksi vitsistä. Victoria muistutti Jimin isoäitiä eikä ketään muuta.

»Hän oli hyvin merkittävä kuningatar kauan sitten Englannissa», Christine selitti.

»Hänellä ei ole edes nättiä pukua, hänellä ei ole kruunua, ja hänen koiransakin on ruma.» Victoria näytti murheen murtamalta sanoessaan sen.

»Hän on tuossa kuvassa hyvin vanha», äiti sanoi yrittäen pehmentää tilannetta. Hän näki, että tytär oli poissa tolaltaan, ja se säählitti häntä. Hän tiesi, että Jim ei ollut tarkoittanut pahaa, mutta pikku vitsi oli nyt levinnyt hetkeksi käsiin, ja Victoria näytti kauhun lamauttamalta. Hän tuijotti kuvaa ikuisuuden, ja kaksi kyyneltä vierä hitaasti poskia pitkin. Christine ei sanonut mitään, kun he käänsivät sivua, ja hän toivoi, että kuva unohtuisi. Victoria ei unohtanut sitä koskaan. Ja hänen mielikuvansa siitä, että isä näki hänet kuin kuningattarena, ei ollut enää koskaan entisensä.

2

Vuosi sen jälkeen kun Victoria oli nähnyt kuningatar Viktorian kuvan ja se oli muuttanut hänen käsityksensä omakuvastaan ikuisiksi ajoiksi, vanhemmat kertoivat, että hän saisi pikkuveljen tai -sisikon. Victoria oli riemuissaan. Useilla hänen koulukaveriensa oli jo sisaruksia. Hän oli yksi niistä harvoista, joilla ei ollut, ja häntä ihastutti ajatus vauvasta, jonka kanssa voisi leikkiä kuin oikealla elävällä nukella. Hän oli toisella luokalla, kun vanhemmat kertoivat uutisen hänelle. Myöhään eräänä iltana, kun vanhemmat puhuivat asiasta siinä luulossa, että hän oli nukkumassa, hän kuuli pelottavat sanat, että uusi vauva oli vahinko, eikä hän ollut varma, mitä se tarkoitti. Hän pelkäsi, että vauva oli jotenkin vahingoittunut, pelkäsi, että se saattaisi syntyä jopa ilman käsiä ja jalkoja tai ei ehkä pystyisi isompana koskaan kävelemään. Hän ei tiennyt, kuinka paha vahinko sille oli sattunut, eikä halunnut kysyä. Äiti oli itkenyt asiaa, ja isäkin oli kuulostanut huolestuneelta. Molemmat olivat sanoneet, että asiat olivat hyvin nykyisellään, kun heillä oli vain Victoria. Hän oli helppo lapsi, joka ei koskaan häirinnyt heitä ja teki mitä sanottiin. Seitsemänvuotias Victoria ei tuottanut heille mitään ongelmia. Isä sanoi koko raskauden ajan toivovansa, että vauva olisi poika. Äitikin tuntui haluavan poikaa, mutta tällä kertaa hän sisusti vauvan huoneen neutraalin valkoiseksi sinisen sijaan. Hän oli ottanut opikseen edelliskerrasta, jolloin Victoria oli yllättänyt heidät osoittautumalla tytöksi. Äiti Dawson ennusti, että vauva olisi tällä kertaa tyttö, ja myös Victoria toivoi niin. Hänen vanhempansa olivat taas päättäneet, etteivät halunneet tietää etukäteen

vauvan sukupuolta. Victorian äiti pelkäsi ikävää yllätystä ja tarautui niin kauan kuin voi toivoon, että vauva saattaisi olla tällä kertaa poika.

Victoria ei ollut varma miksi, mutta vanhemmat eivät vaikuttaneet yhtä innostuneilta vauvasta kuin hän. Äiti valitti aika lailla sitä, kuinka paksu oli, ja isä kiusoitteli tyttärtään sanomalla, että toivottavasti vauva ei olisi Victorian näköinen. Isä onnistui aina muistuttamaan, että hän oli tämän isoäidin näköinen. Isän mummosta oli vain vähän kuvia mutta niissä, jotka Victoria oli viimein nähnyt, näkyi esiliina yllään kookas nainen, jolla ei ollut vyötäröä mutta jolla oli leveät lanteet ja perunanenä. Victoria ei tiennyt, kumpi oli pahempaa: muistuttaa isän suvun puoleista isomummoa vai rumaa kuningatarta, jonka hän oli nähnyt poseeraavan valokuvassa koiran kanssa. Ja sen jälkeen kun hän oli nähnyt valokuvia isomummostaan, oman nenän koosta oli tullut hänelle pakkomielle. Se oli pieni ja pyöreä, ja hänestä näytti siltä kuin keskelle kasvoja olisi läntätty peruna. Hän toivoi uuden vauvan vuoksi, ettei se olisi perinyt samantilaista nenää. Mutta koska vauva oli »vahinko», sillä taisi olla paljon suurempia murheita kuin nenä. Vanhemmat eivät olleet koskaan selittäneet hänelle, millaisesta vahingosta oli kyse, mutta hän ei ollut unohtanut salaa kuulemaansa keskustelua. Se vain vahvisti Victorian päätöstä omistautua uudelle vauvalle ja olla kaikin tavoin avuksi sen hoidossa. Hän toivoi, että vauva ei olisi vahingoittunut kovin pahasti. Ehkä siltä oli vain murtunut käsivarsi tai päähän oli tullut kuhmu.

Tällä kertaa keisarileikkaus oli suunniteltu, ja vanhemmat selittivät Victorialle, että äiti olisi viikon sairaalassa eikä hän näkisi äitiä eikä vauvaa ennen kuin he tulisivat sairaalasta kotiin. He sanoivat, että säännöt olivat sellaiset, ja Victoria pohti, oliko syynä se, että siten jäisi aikaa hoitaa vauvan siinä salaperäisessä vahingossa saama vamma, jota kukaan ei tuntunut haluavan ottaa puheeksi eikä selittää.

Sinä päivänä jolloin vauva syntyi, mummo oli laittamassa Victorialle ruokaa, kun isä tuli kuudelta sairaalasta kotiin. Mummo ja Victoria katsoivat häntä odottavasti, ja isän pettymys oli silminnähävä, kun hän kertoi, että vauva oli tyttö. Sitten hän hymyili ja sanoi, että vauva oli kaunis ja tällä kertaa aivan hänen ja Christinen näköinen. Hän näytti suunnattoman helpottuneelta, vaikka vauva ei ollutkaan poika. Ja hän sanoi, että tytön nimesi tulisi Grace, koska se oli niin kaunis. Silloin isoäiti Dawsonkin hymyili ylpeänä siitä, että oli arvannut vauvan sukupuolen. Hän oli ollut varma, että se oli tyttö. Jim sanoi, että sillä oli tumma tukka ja suuret ruskeat silmät kuten kummallakin vanhemmissaan, samanlainen maidonvaalea iho kuin äidillään ja täydellisen muotoiset vaaleanpunaiset pikku huulet. Hän sanoi, että vauva oli niin soma, että sitä voisi käyttää vauvaimainoksissa. Kauneus korvasi sen, että se ei ollut poika. Hän ei maininnut mitään vauvan vahingoittumisesta, josta Victoria oli ollut kahdeksan viime kuukautta huolissaan, ja Victoriakin oli helpottunut. Hän toivoi, että vauva oli kunnossa, ja se kuulosti oikein suloiselta.

He soittivat seuraavana päivänä äidille sairaalaan, ja hän kuulosti hyvin väsyneeltä. Se sai Victorian päättämään entistä lujemmin, että hän olisi kaikin tavoin avuksi, kun äiti ja vauva tulisivat kotiin.

Kun Victoria näki Gracen ensimmäisen kerran, tämä oli vielä kerrottuakin sievempi. Hän oli aivan ihastuttava ja täydellisesti muodostunut. Hän näytti kuvakirjojen tai mainosten vauvalta, aivan kuten isä oli sanonut. Isoäiti Dawson touhotti heti lapsen ympärillä ja otti nytyin Christinen käsivarsilta, kun Jim auttoi vaimonsa tuolille istumaan, ja Victoria yritti nähdä vauvan paremmin. Hän halusi kiihkeästi pitää vauvaa sylissään, suukottaa sitä poskille, lepperellä sille ja koskettaa sen pikku varpaita. Hän ei ollut hetkeäkään mustasukkainen, pelkästään iloinen ja ylpeä.

»Eikö olekin hurmaava?» Jim sanoi ylpeänä äidilleen, joka oli heti samaa mieltä. Tällä kertaa ei puhuttu mitään isän mummos-

ta, eikä siihen ollut tarvettakaan. Grace-vauva näytti posliininukelta, ja kaikki olivat yhtä mieltä, että hän oli kaunein heidän koskaan näkemänsä vauva. Hän ei muistuttanut yhtään isosis-koaan, jolla oli suuret siniset silmät ja vehnänvaalea tukka. Oli vaikea kuvitella, että he kaksi olivat edes sisaruksia tai että Victoria ylipäänsä kuului perheeseen, kun kaikki muut olivat tummia ja hän oli aivan vaalea. Eikä hänen pullea vartalonsakaan muistuttanut missään määrin muiden vartaloita. Kukaan ei verrannut vauvaa kuningatar Viktoriaan tai maininnut tämän pyöreää nenää. Vauvalla oli kameekorun tai keijukaisen siro nenä, aivan kuten Christinellä. Heti Gracen syntymästä asti oli selvää, että hän oli yksi perheenjäsenistä, kun taas Victoria näytti siltä kuin joku olisi hylännyt hänet perheen oven taakse. Grace oli täydellinen, ja Victoria tunsi silkkaa rakkautta katsellessaan ihailleen mummon sylissä olevaa vauvaa. Hän ei malttanut odottaa, että mummo laskisi Gracen sylistään, niin että hän voisi ottaa sen. Vauva oli hänen kauan kaivattu pikkusiskonsa. Hän oli alkanut rakastaa sitä jo kauan ennen sen syntymää. Ja nyt se oli vihdoin tässä.

Jim ei malttanut olla tavalliseen tapaansa kiusoittelematta vanhempaa tyttärtään. Sellainen hän oli, ja hänestä oli hauska pilailla toisen kustannuksella. Hänen ystävänsä pitivät häntä hauskana veikkona, eikä hän tuntenut omantunnon tuskia niiden vuoksi, jotka otti vitsiensä kohteiksi. Hän kääntyi ironinen hymy huulillaan Victoriaan päin, kun tämä ihasteli vauvaa.

»Sinä taisit olla meidän pikku koekakkumme», hän sanoi ja pörrötti hellästi Victorian hiuksia. »Tällä kertaa resepti osui aivan kohdalleen», hän totesi tyytyväisenä samalla kun isoäiti Dawson selitti, että koekakku tehtiin raaka-aineiden yhdistelmän ja uunin lämpötilan testaamiseksi. Mummo sanoi, että se ei koskaan onnistunut täydellisesti ensimmäisellä kerralla, joten koekakku heitettiin pois ja yritettiin uudestaan. Se sai Victorian äkkiä pelästymään, että hänet voitaisiin heittää pois, koska Grace oli

niin täydellisen onnistunut. Mutta kukaan ei sanonut mitään sellaista, kun äiti, mummo ja uusi vauvasisko menivät yläkertaan. Victoria seurasi heitä pelon ja kunnioituksen sekainen ilme kasvoillaan. Hän seiso i tahdikkaan etäisyyden päässä ja tarkkaili kaikkea, mitä vauvalle tehtiin. Hän halusi oppia sen kaiken. Hän oli varma, että äiti antaisi hänen hoitaa vauvaa, kunhan mummo lähtisi kotiin. Hän oli kysynyt sitä ennen Gracen syntymää, ja äiti oli luvannut.

Naiset vaihtoivat vauvan pikkuruiseen vaaleanpunaiseen yöpukuun, kietoivat huopaan, ja Christine antoi sille pullon sairaalasta saamaansa äidinmaidonvastiketta. Sitten hän röyhtäytti vauvan ja laittoi sen koppaan. Silloin Victoria pääsi ensi keran katsomaan uutta tulokasta pitkään ja hartaasti. Se todella oli kaunein Victorian koskaan näkemä vauva, mutta vaikka se ei olisi ollutkaan ja vaikka silläkin olisi ollut isomummon nenä tai kuningatar Viktorian ulkonäkö, hän olisi rakastanut sitä silti. Rakasti jo. Hänelle vauvan kauneudella ei ollut merkitystä, se oli tärkeää vain muulle perheelle.

Sillä aikaa kun äiti ja mummo juttelivat, Victoria työnsi varovasti sormensa koppaan suoraan vauvan käteen, ja vauva katsoi häntä ja puristi pikku sormensa Victorian sormen ympärille. Se oli Victorian tähänastisen elämän jännittävin hetki, hän tunsi heti heidän kahden välisen siteen ja tiesi, että se vain voimistuisi ja kestäisi ikuisesti. Hän vannoi hiljaa, että pitäisi huolta Gracesta koko elämänsä ajan eikä antaisi kenenkään satuttaa tai itketää häntä. Victoria halusi, että pikku Gracen elämä olisi täydellistä, ja hän oli valmis tekemään mitä tahansa varmistaakseen sen. Grace sulki silmänsä ja vaipui uneen Victorian seistessä katsele massaa häntä. Victoria oli niin onnellinen, että vahingosta ei ollut seurannut vammoja ja että Grace oli viimein kotona.

Sitten hän alkoi ajatella isän sanoja siitä, että hän oli ollut koekakku, ja pohti, oliko se totta. Ehkä vanhemmat olivat hankineet hänet vain varmistaakseen, että onnistuivat Gracen koh-

dalla. Ja jos se piti paikkansa, he olivat totisesti onnistuneet. Victoria ei ollut koskaan nähnyt mitään Gracea suloisempaa, ja myös vanhemmat ja mummo sanoivat samaa. Pienenpienen hetken Victoria toivoi, että joku muu olisi ollut koekakku ja että vanhemmat olisivat tunteneet häntä kohtaan samoin kuin he ilmiselvästi tunsivat Gracea kohtaan. Hän toivoi, että olisi täysin onnistunut lopputulos eikä huonon reseptin tai väärän uunin lämpötilan lätsähdyttämä pannukakku. Ja mistä syystä vanhemmat olivatkin hankkineet hänet ensin, hän toivoi, etteivät he koskaan päättäisi heittää häntä pois. Hän halusi nyt vain jakaa loppuelämänsä Gracen kanssa ja olla maailman paras isosisko. Ja hän oli iloinen vauvan puolesta, ettei sekinkään ollut saanut isomummon nenää.

Sitten hän meni alakertaan syömään lounasta vanhempiensa ja mummon kanssa sillä aikaa, kun vauva nukkui rauhallisesti yläkerrassa saatuaan juuri ruokaa ja puhtaan vaipan. Äiti oli sanonut, että se nukkuisi paljon muutaman ensimmäisen viikon ajan. Lounaalla äiti puhui vartalonsa saamisesta entiselleen mahdollisimman pian ja Jim kaatoi aikuisille samppanjaa ja hymyili Victorialle. Tavassa, jolla hän katsoi Victoriaa, oli aina jotain hitusen ironista, aivan kuin heillä olisi jokin yhteinen vitsi tai kuin Victoria olisi se vitsi. Victoria ei koskaan oikein tiennyt, mistä oli kyse, mutta hänestä oli kiva, kun isä hymyili hänelle. Ja nyt hän oli onnellinen siitä, että hänellä oli Grace. Tämä oli pikkusisko, josta hän oli unelmoinut koko ikänsä, joku jota rakastaa ja joka rakastaisi häntä aivan yhtä paljon kuin hän rakasti sitä.

3

Äiti opetti Victorialle kaiken vauvan hoidosta. Kun Grace oli kolmen kuukauden ikäinen, Victoria osasi vaihtaa vaipan, kylvetää, pukea ja syöttää hänet ja jaksoi leikkiä hänen kanssaan tuntikausia. He kaksi olivat erottamattomat. Ja se soi Christinelle kovasti kaivattuja lepotaukoja kiireisinä päivinä. Se, että Victoria auttoi äitiään vauvan hoidossa, antoi Christinelle aikaa pelata bridgeä ystäviensä kanssa, ottaa golftunteja ja tavata kuntosvalmentajaansa neljästi viikossa. Hän oli unohtanut, kuinka paljon työtä vauvat teettivät. Ja Victoria auttoi ilomielin. Heti kun hän tuli koulusta kotiin, hän pesi kätensä, otti siskon syliinsä ja huolehti tämän kulloisestakin tarpeesta. Juuri Victoria sai Gracelta ensimmäisen hymyn, ja oli selvää, että vauva jumaloi häntä, aivan kuten hän oli hulluna Graceen.

Grace pysyi kuvankauniina pienokaisena. Kun hän oli vuoden vanha, Christine pysäytettiin joka kerta, kun hän otti työt mukaansa supermarketiin. Koska he asuivat Los Angelesissa, elokuva-agentteja oli usein ihan arkisissa paikoissa. Christineä houkuteltiin antamaan Grace elokuvaan, televisio-ohjelmiin, televisio- ja lehtimainoksiin ja mainostöihin; Jim oli saanut myös osansa noista tarjouksista aina näyttäessään hänen kuvaansa. Victoria katseli lumoutuneena, kun ihmiset lähestyivät heitä ja yrittivät saada äidiltä luvan käyttää Gracea kaikenlaisissa mainoksissa, televisio-ohjelmissa tai elokuvissa. Christine kieltäytyi aina kohteliaasti. Hänellä ja Jimillä ei ollut mitään halua hyötyä lapsestaan, mutta he olivat joka kerta imarreltuja tarjouksista ja kertoivat niistä myöhemmin ystävilleen. Kun Victoria seurasi

näitä sananvaihtoja ja kuuli puhuttavan niistä myöhemmin, hän tunsu aina itsensä näkymättömästi. Oli kuin häntä ei olisi ollut olemassakaan, kun agentit puhuivat äidin kanssa. Ainut lapsi, jonka he näkivät, oli Grace. Se ei haitannut Victoriata, mutta joskus hän mietti, millaista olisi olla televisiossa tai elokuvassa. Oli hauskaa, että Grace oli niin nätti, ja Victoriasta oli ihana pukea hänet hienoksi kuin nukke ja laittaa hänen tummiin, kihariin hiuksiinsa rusetit. Grace oli kaunis vauva, ja hänestä tuli yhtä suloisen näköinen taapero. Ja Victorian sydän sulsi, kun pikkusisko ensimmäisen kerran sanoi hänen nimensä. Grace nauraa hekkotti aina iloisesti hänet nähdessään ja oli vahvasti kiintynyt isosiskoonsa.

Kun Grace oli kaksivuotias ja Victoria yhdeksän, isoäiti Dawson sairastui ja lyhyen sairauden jälkeen kuoli, eikä Christinellä ollut enää muuta lastenhoitoapua kuin Victoria. Jimin äiti oli ollut ainoa heidän koskaan käyttämänsä lastenhoitaja, joten anopin kuoltua Christinen oli löydettävä lastenvahti, johon he voisivat luottaa lähtiessään iltaisin ulos. Seurasi sarja teinityttöjä, jotka tulivat heille puhumaan puhelimesta ja katsomaan televisiota ja antoivat Victorian huolehtia pienokaisesta, mikä olikin siskoksista parempi. Victoriasta tuli iän myötä aina vain vastuuntuntoisempi, ja Grace kaunistui vuosi vuodelta. Hän oli luonteeltaan aurinkoinen ja nauroi ja hymyili herkeämättä, useimmiten isosiskonsa yllytyksestä. Victoria oli perheessä ainoa, joka sai hänet nauramaan kyynelten läpi tai sai hänen kiukunpuuskansa laantumaan. Christine ei ollut läheskään yhtä taitava Gracen kanssa kuin vanhempi tyttärensä ja antoi ilomieliin Victorian huolehtia hänestä. Niihin aikoihin isä kiusoitteli Victoriata edelleen säännöllisesti siitä, että hän oli heidän »koekakkunsa.» Victoria tiesi tarkkaan, mitä se merkitsi: Grace oli kaunis mutta hän ei ollut, ja toisella yrittämällä vanhemmat olivat onnistuneet. Victoria oli selittänyt sen kerran erälle ystävälleen, joka oli näyttänyt selityksen kuultuaan kauhistuneelta, paljon kauhistuneemmalta kuin ilmaukseen siihen

Ylipaino ei ole maailmanloppu!

Victoria Dawson on vaalea ja pullea. Jo pienenä hän on kuin vaihdokas tummien, laihojen perheenjäsentensä joukossa. Oma isäkin vitsailee, että Victoria on koekakku, ja vasta pikkusisar Grace on täydellisen onnistunut mallikappale. Victoria syö suruunsa, muttei kuitenkaan anna lannistaa itseään. Vartuttuaan hän etsii oman paikkansa ja muuttaa kauas perheestään, unelmien New Yorkiin. Monelle tuttu taistelu herkujen ja läskin kanssa on Victoriankin elämää, kunnes hän nousee ulkonäköpaineiden ja ilkeilyjen yläpuolelle ja löytää terveen itsetunnon. Mutta löytyykö rakkaus?.

www.wsoy.fi 84.2 978-951-0-40272-6

Etukannen kuva Getty Images